

Arrest

nr. 306 556 van 15 mei 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE
Catharina Lundenhof 9 / 13
2660 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 december 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 januari 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDENBERGHE, die *loco* advocaat V. VANNEUVILLE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 7 december 2022 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Belgische wettelijk geregistreerde partner.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 5 juni 2023 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Verzoekster diende op 21 juni 2023 een tweede aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Belgische wettelijk geregistreerde partner.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 7 december 2023 opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 15 december 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.06.2023 werd ingediend door:

Naam: D.(...) O.(...) E.(...)

Voorna(a)m(en): F.(...)

Nationaliteit: Brazilië

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Rio De Janeiro

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan met haar Belgische wettelijke partner, de genaamde M.(...) R.(...) M.(...) Y.(...) (RR. (...)) in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging:

*“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1e, moeten bewijzen dat de Belg: 1 ° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3 °, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. **

Ter staving van de bestaansmiddelen legt betrokkene de volgende documenten voor:

- *Aanslagbiljet in de personenbelasting op naam van de referentiepersoon voor de inkomsten van 2021 (aanslagjaar 2022)*
- *Aanslagbiljet in de vennootschapsbelasting op naam van C.(...) B.(...) S.(...) voor de inkomsten van aanslagjaar 2022 (balans 31.12.2021), Uittreksel KBO waaruit blijkt dat de referent de zaakvoerder is van C.(...) B.(...) S.(...) (dd, 20.06.2023)*
- *Attest Acerta waaruit blijkt dat betrokkene aangesloten is bij het sociaal verzekeringsfonds voor een zelfstandige activiteit in hoofdberoep. (dd. 20.06.2023)*
- *Loonfiches op naam van de referent in het kader van een tewerkstelling als zaakvoerder bij B.(...) S.(...) CommV (04/2023, 05/2023, 06/2023, 07/2023)*

Uit de voorgelegde bewijstukken blijkt dat de referent heden een zelfstandige beroepsactiviteit uitoefent. Echter, de voorgelegde bewijzen geven geen objectief zicht op de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

De aanslagbiljetten hebben namelijk betrekking op de inkomsten van 2021. Reeds in de vorige weigeringsbeslissing van 05.06.2023 werd gesteld dat inkomsten uit 2021 te ver teruggaan in de tijd om indicatief te zijn voor de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Het aanslagbiljet zou enkel in combinatie met andere relevante stukken de stabiliteit van het inkomen van de referent kunnen aantonen, maar de referent geeft geen objectief zicht op de actuele bestaansmiddelen van betrokkene waardoor de stabiliteit van de bestaansmiddelen ook niet kan worden vastgesteld.

Betrokkene legt verder ook loonfiches voor. De loonfiches zijn echter opgesteld op basis van gegevens die de referentiepersoon zelf ter beschikking heeft gesteld. Ze dienen dan ook beschouwd te worden als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden vastgesteld. Bijgevolg kunnen de loonfiches niet als objectief bewijsstuk aanvaard worden in het kader van de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referent. Kortom, uit geen van de voorgelegde documenten kan afgeleid worden wat het actuele netto-inkomen van de referentiepersoon is.

De referentiepersoon toont dus aan dat hij een zelfstandige activiteit uitoefent door het voorleggen van een volledig uittreksel van de Kruispuntbank der Ondernemingen en een bewijs van aansluiting bij een sociale kas voor zelfstandigen. De zelfstandige ondernemer dient echter bijkomend aan te tonen bestaansmiddelen te hebben met een regelmatig en stabiel karakter van ten minste 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Dit kan aan de hand van recente facturen van sociale bijdragen, een bewijsstuk omtrent wie instaat voor betaling van deze sociale bijdragen te worden voorgelegd, de facturen van de bedrijfsvoorheffing

(of een bewijs van voorafbetaling daarvan) én een bewijs dat een netto-bedrag daadwerkelijk werd overgemaakt van de bedrijfsrekening naar de privé-rekening van de referentiepersoon. Om tot slot de stabiliteit van het netto-inkomen te kunnen afleiden, kan het meest recente aanslagbiljet in de personenbelasting een bewijs vormen. De combinatie van de aangehaalde stukken zouden reeds voor een concreter beeld kunnen zorgen van de werkelijke netto-inkomsten uit de zelfstandige activiteit.

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig.

Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40ter voldoet, wel dat er niet kan vastgesteld worden of er aan de voorwaarden is voldaan.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel van haar synthesememorie voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen en repliceert als volgt in haar synthesememorie op de nota met opmerkingen ingediend door de verweerder:

"Artikel 40ter, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

'De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

[...]

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

'[...] Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.'

Verzoekster is van mening dat de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat in hoofde van de Belgische duurzame partner van verzoekster aan de hand van de voorgelegde bewijzen er niet afdoende objectief kan beoordeeld worden of hij heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt teneinde verzoekster ten laste te kunnen nemen.

Verzoekster verwijst naar de aanslagbiljetten inkomstenbelastingen die werden toegevoegd aan de laatste aanvraag gezinshereniging én de voorgaande aanvraag gezinshereniging die ingediend werd op 7.12.2022 en vervolgens derhalve in het administratief dossier zitten.

Uit de volgende documenten:

- Aanslagbiljet 2022, inkomsten 2021 (bijlage 6)
- Aanslagbiljet 2021, inkomsten 2020 (bijlage 7)
- Aanslagbiljet 2020, inkomsten 2019 (bijlage 8)
- Aanslagbiljet 2019, inkomsten 2018 (bijlage 9)

blijkt als volgt:

Dat de referentiepersoon in 2018 een belastbaar inkomen had van 23.524,17 euro, derhalve per maand 1960,35 euro. In 2019 een belastbaar inkomen had van 25.792,26 euro, derhalve per maand 2149,35 euro. In 2020 een belastbaar inkomen had van 20.362,30 euro, derhalve per maand 1696,86 euro ondanks het een coronajaar betrof. In 2021 een belastbaar inkomen had van 29.192,23 euro, derhalve per maand 2432,68 euro.

Er werd eveneens een attest van Acerta toegevoegd dat de referentiepersoon reeds sinds 1 oktober 1991 aangesloten is als zelfstandige in hoofdberoep. (bijlage 4) De referentiepersoon is derhalve reeds meer dan 30 jaar actief als zelfstandige. Uittreksel uit het KBO werd eveneens toegevoegd. (bijlage 5)

De referentiepersoon is thans zaakvoerder van de Commanditaire vennootschap Bouw Solutions en krijgt uit deze vennootschap maandelijks een inkomen uitgekeerd. In 2023 bedroeg dit maandelijks 2.935,22 euro. (bijlage 10)

Uit alle stukken samen in zijn geheel blijkt derhalve dat referentiepersoon wel degelijk over voldoende, stabiele en regelmatige inkomsten beschikt om in zijn levensonderhoud en deze van zijn partner te voorzien en dat zijn inkomen in stijgende lijn gaat.

Verweerder diende rekening te houden met alle stavingsstukken in het administratief dossier, niet enkel deze die gevoegd waren bij de huidige aanvraag doch eveneens met de stukken die gevoegd waren bij de vorige aanvraag en zich vervolgens in het administratief dossier bevinden.

Verzoekster kan niet akkoord gaan daar waar verweerder beweerd dat de overgemaakte loonfiches verklaringen op eer zijn.

Naast het aanslagbiljet 2022, inkomsten 2021 werd eveneens het actief passief resultatenbalans zoals opgemaakt door de boekhouder waaruit blijkt dat de bedragen van de boekhouder overeenkomen zoals de bedragen in het aanslagbiljet.

Artikel 37 van de wet van 17 maart 2019 betreffende de beroepen van accountant en belastingadviseur dat valt onder afdeling 2 "onafhankelijkheid" van deze wet, bepaalt:

"Elke persoon ingeschreven in het openbaar register, met uitzondering van de personen bedoeld in artikel 29, § 2, handelt bij het vervullen van de hem toevertrouwde activiteiten of opdrachten in volledige onafhankelijkheid, met respect voor de beginselen van de deontologie. Voor een beroepsbeoefenaar hebben deze minstens betrekking op de verantwoordelijkheid voor het openbaar belang van de beroepsbeoefenaar, zijn integriteit en objectiviteit, alsmede op zijn vakbekwaamheid en zorgvuldigheid, zijn respect voor de vertrouwelijkheid en zijn professionaliteit."

Een boekhouder is een persoon ingeschreven in het openbaar register in de zin van de wet.

Het is een aanfluiting van het beroep van de boekhouder te stellen dat de loonfiches door hem opgesteld zijn slechts een verklaring op eer betreffen.

De motivering van de bestreden beslissing dat loonfiches, die zijn uitgeschreven door een boekhoudkantoor, worden beschouwd als een verklaring op eer, aangezien ze zijn opgesteld op basis van de door de werkgever aangeleverde gegevens, komt dan ook kennelijk onredelijk voor. Hiermee laat de verwerende partij met een dergelijke motivering te willen laten uitschijnen dat de gegevens zoals aangereikt door de werkgever vals zouden kunnen zijn. Hiervoor is geen enkele indicatie in het dossier, in tegendeel.

Verzoekster verwijst naar de eenzelfde redenering in arrest nr. 286785 van 29 maart 2023.

In het administratief dossier bevindt zich eveneens het aanslagbiljet vennootschapsbelasting van de Commanditaire vennootschap Bouw Solutions waarvan de referentiepersoon zaakvoerder is, aanslagjaar 2022, balans 31.12.2021 samen met het actief passief resultatenbalans zoals opgesteld door het boekhoudkantoor en hier opnieuw dient vastgesteld te worden dat de bedragen overeenkomen met hetgeen vermeld wordt in het aanslagbiljet. (bijlage 11)

Verzoekster is dan ook de mening toegedaan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de bestaansmiddelen die de referentiepersoon genereert uit zijn zelfstandige activiteit niet gestaafd worden door een objectief bewijsstuk. Minstens is verwerende partij onzorgvuldig geweest bij de beoordeling van alle stavingsstukken die zich bevinden in het administratief dossier.

Verweerder schendt hierdoor de formele motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur (inclusief het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel)

Verzoekster mag van een overheid verwachten dat deze haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt, stoelt op correcte feitenvinding en beslissingen neemt in alle redelijkheid.

Uit de overgemaakte stukken is duidelijk dat referentiepersoon als zelfstandige reeds vele jaren een stabiel, regelmatig en voldoende inkomen heeft om in zijn levensonderhoud en dit van zijn partner te voorzien.

Ter volledigheid voegt verzoekster in bijlage de berekening van de personenbelasting inkomsten 2022, aanslagjaar 2023 + aangifte dat nog niet ter beschikking was op moment dat verzoekster haar documenten ter staving van de aanvraag diende over te maken aan de gemeente. Het aanslagbiljet inkomsten 2022 mochten verzoekster en de referentiepersoon nog niet ontvangen. Uit de aangifte en de berekening van de

boekhouder blijkt echter wel dat voor het jaar 2022 de referentiepersoon over een jaarinkomen beschikte ten belope van 34.094,45 euro, m.n. 2841,20 euro per maand. (bijlage 12)

Besluit

De verwerende partij maakt zich met de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 2 januari 2023 ter kennis gebracht aan verzoekster op datum van 5 januari 2023, schuldig aan schending van art. 40ter van de vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Bijgevolg zijn deze middelen ernstig.

3. Aangaande de nota met opmerkingen van verweerder en repliek van verzoekster

3.1. Algemeen : artikel 39/81 vreemdelingenwet

De Raad van State stelde het volgende aangaande de synthesesmemorie cf. art. 39/81 van de Vreemdelingenwet in zijn arrest 237.371 van 14 februari 2017:

Il résulte de l'article 39/81 de la loi du 15 décembre 1980 que si la partie requérante exprime son souhait de déposer un mémoire de synthèse mais se borne ensuite à reprendre littéralement les moyens exposés dans sa requête initiale, elle agit de manière dilatoire, puisqu'elle prolonge inutilement la durée de traitement de son affaire devant le Conseil du contentieux des étrangers et augmente la charge administrative pour les parties et pour le premier juge. Par contre, si la partie requérante souhaite maintenir ses moyens, tels qu'exposés dans sa requête initiale, et répliquer réellement à la défense formulée dans la note d'observation, elle peut exprimer son souhait de déposer un mémoire de synthèse et reprendre, dans cet acte de procédure, les moyens, résumés ou non, en y ajoutant la réplique souhaitée. Si elle ajoute une réelle réplique, la partie requérante répond à la préoccupation invoquée dans la justification de l'amendement ayant donné lieu à la dernière modification de l'article 39/81, à savoir permettre à la partie requérante de réagir à la défense exprimée dans la note d'observation, même si elle répète littéralement les moyens. En effet, dans ce cas le mémoire de synthèse a bien une réelle valeur ajoutée et en même temps, le Conseil du contentieux des étrangers peut statuer en ayant égard à un seul acte de procédure émanant de la partie requérante.

Eigen kantoorvertaling: Uit artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 volgt dat indien de verzoeker de wens te kennen geeft een synthesesmemorie in te dienen, maar zich vervolgens beperkt tot een letterlijke herhaling van de in zijn oorspronkelijke verzoekschrift uiteengezette middelen, hij een dilatoire houding aanneemt, aangezien hij de duur van de behandeling van zijn zaak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onnodig verlengt en de administratieve last voor partijen en voor de eerste rechter verzwart.

Indien de verzoeker daarentegen zijn in het oorspronkelijke verzoekschrift uiteengezette middelen wenst te handhaven en daadwerkelijk wenst te antwoorden op het in de memorie uiteengezette verweer, kan hij de wens te kennen geven een synthesesmemorie in te dienen en in die memorie de al dan niet samengevatte middelen uiteen te zetten en de gewenste memorie van antwoord toe te voegen. Door een echt antwoord toe te voegen, komt de verzoeker tegemoet aan de bezorgdheid die tot uiting komt in de motivering van het amendement dat aanleiding heeft gegeven tot de laatste wijziging van artikel 39/81, namelijk om de verzoeker in staat te stellen te antwoorden op het in de memorie geformuleerde verweer, zelfs indien hij de middelen letterlijk herhaalt. In dit geval heeft de synthesesmemorie een reële toegevoegde waarde en tegelijkertijd kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beslissing nemen op basis van een enkel processtuk van de verzoeker.

Bijgevolg voldoet voorliggende synthesesmemorie aan de wettelijk voorwaarden. De uiteenzetting cf. supra betreft het ingediende beroep tegen de beslissing tot weigering afgifte visum type D, wat volgt is een repliek op de nota met opmerkingen van verweerder.

3.2. Wat betreft de door verweerder aangehaalde argumenten

3.2.1

Nota met opmerkingen verweerder:

Verweerder vermeldt als volgt:

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt in dit kader verduidelijkt dat dergelijk aanslagbiljet enkel in combinatie met bijkomende relevante stukken de stabiliteit van de inkomsten van de referentiepersoon kunnen aantonen, alsook het feit of deze bestaansmiddelen tot op heden regelmatig en toereikend zijn.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie diende evenwel vast te stellen dat de Belgische referentiepersoon, door louter het aanslagbiljet voor het aanslagjaar 2022 voor te leggen -tezamen met enkel nog oudere documenten- geen objectief beeld verschaft van diens actuele bestaansmiddelen.

In dit kader worden de loonfiches van de onderneming van de Belgische referentiepersoon in alle redelijkheid niet als bewijs aanvaard, nu deze loonfiches werden opgesteld op basis van gegevens die de Belgische referentiepersoon zelf ter beschikking heeft gesteld, zodat deze documenten enkel als verklaringen op eer kunnen worden beschouwd.

De verzoekende partij bekritiseert voormelde beoordeling, onder verwijzing naar het feit dat ook een resultatenbalans werd voorgelegd, zoals opgemerkt door de boekhouder. De voorgelegde resultatenbalans

heeft evenwel ook betrekking op het jaar 2021, zodat de verzoekende partij hier niet dienstig naar kan verwijzen ter ondersteuning van loonfiches die in 2023 werden opgemaakt.

Replik van verzoekster:

Iedereen is het er over eens dat het voor een zelfstandige niet eenvoudig is om zijn maandelijks netto-inkomen aan te doen aangezien de administratie van de personenbelasting pas veel later dan een werknemer een aanslagbiljet personenbelasting ter beschikking stelt.

De aanslagbiljetten over de verschillende jaren heen voor een zelfstandige is van belang om de continuïteit van zijn inkomsten te beoordelen.

In casu werden er aanslagbiljetten over verschillende jaren toegevoegd en eveneens kopie van de documenten opgesteld door de boekhouder, o.a. actief passief resultatenbalans om aan te tonen dat de actief passief resultatenbalans waarvan verweerder meent dat deze verklaringen op eer zijn, wel degelijk aanvaard werden door de Belgische administratie gelet op de bedragen vermeld in het aanslagbiljet personenbelasting.

Hieruit blijkt dat verweerder geen reden heeft om te twijfelen aan de documenten opgesteld door de boekhouder waarvan verweerder meent dat ze verklaringen op eer zijn aangezien deze door de Belgische belastingdienst reeds jaren aanvaard worden.

3.2.2

Nota met opmerkingen verweerder:

Verweerder vermeldt als volgt:

Verweerder merkt volledigheidshalve nog op dat de motieven van de bestreden beslissing allerminst de integriteit van de boekhouder in twijfel trekken, in die zin dat enkel wordt overwogen dat de loonfiches -door wie deze ook werden opgesteld- louter zijn gebaseerd op basis van de door de Belgische referentiepersoon zélf ter beschikking gestelde gegevens. Het is niet onredelijk om in dit kader op te merken dat het gesolliciteerd karakter van deze vier loonfiches niet kan worden uitgesloten.

Replik van verzoekster:

Verzoekster kan met deze redenering van verweerder niet akkoord gaan. De loonfiches werden opgesteld door de boekhouder. Gelet op het feit dat duidelijk is dat reeds jaren de documenten opgesteld door de boekhouder overeenkomen met hetgeen weerhouden wordt door de Belgische belastingdiensten is er geen enkele reden om te twijfelen aan de integriteit van de boekhouder waaraan verweerder wel twijfelt gelet haar redenering noch aan de waarachtigheid van de loonfiches.

3.2.3

Nota met opmerkingen verweerder:

Verweerder vermeldt als volgt:

Verweerder laat nog gelden dat de verzoekende partij aansluitend op het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging op 21.06.2023 deze aanvraag steeds nog had kunnen actualiseren, aan de hand van bijkomende documenten die naderhand pas ter beschikking zouden gekomen zijn. Zulks is evenwel niet gebeurd, dit niettegenstaande de bewijslast in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet onmiskenbaar rust op de verzoekende vreemdeling.

Replik van verzoekster:

Voormelde repliek van verweerder betreft het toegevoegde stuk 12 van verzoekster dat pas ter beschikking was op 16.10.2023.

Verzoekster heeft bij aanvang van de procedure de nodige stavingsstukken toegevoegd. De bijlage 19ter vermeldt zeer duidelijk dat

“De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 20.09.2023, de volgende documenten over te leggen: bewijs van ziektekostenverzekering voor betrokkene én Moens Yara.”

Er wordt op de bijlage 19ter nergens vermeldt dat betrokkene de aanvraag alsnog kan actualiseren indien er nadien nog nieuwe informatie ter beschikking is die nuttig is voor de aanvraag.

Hoe dient een gewone burger die een aanvraag gezinshereniging perfect kan doen zonder de hulp van een advocaat te weten dat hij de aanvraag alsnog kan actualiseren ondanks de bijlage 19ter duidelijk vermeldt dat de documenten ten laatste op 20.09.2023 dienen binnengebracht te worden?

De burger correct informeren valt eveneens onder het zorgvuldigheidsbeginsel waaraan verweerder gehouden is.

Eveneens op de website van verweerder waar een gewone burger informatie kan terugvinden over deze procedure wordt nergens vermeldt dat een aanvraag kan geactualiseerd worden indien informatie ter beschikking komt die invloed heeft op de beoordeling van de aanvraag.

Z i e :
<https://dofi.ibz.be/nl/themes/third-country-nationals/family-reunification/residenceapplication/de-gezinshereniger-een-1>

De website van verweerder vermeldt als volgt:

(...)

“De verzoeker moet het bewijs dat hij aan de voorwaarden voor een gezinshereniging voldoet binnen een termijn van drie maanden, vanaf de op de bijlage 19ter vermelde datum, voorleggen.

Indien de documenten binnen de termijn worden voorgelegd, stuurt het gemeentebestuur het dossier naar de Dienst Vreemdelingenzaken.

Indien de documenten niet binnen de termijn worden voorgelegd, betekent het gemeentebestuur een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De procedure wordt beëindigd.

Goede praktijk: Alle documenten voorleggen wanneer het verzoek wordt ingediend.”

Verweerder vermeldt zeer duidelijk dat het een goede praktijk is om alle documenten voor te leggen wanneer het verzoek tot gezinshereniging wordt ingediend. Nergens wordt de mogelijkheid tot actualisatie vermeldt zodoende een niet juridisch geschoolde burger ervanuit gaat dat wanneer gevraagd wordt om documenten uiterlijk 20.09.2023 in te dienen dat deze later niet meer ingediend kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel waaraan verweerder gehouden is, houdt eveneens in dat de aanvrager correct geïnformeerd wordt.

(...)”

Als bijlagen bij haar syntheseseminarie voegt verzoekster een kopie van de bijlage 20 d.d. 5 juni 2023, een attest van Acerta d.d. 20 juni 2023, een uittreksel KBO op naam van de referentiepersoon, een aanslagbiljet 2022, inkomsten 2021 + actief passief resultatenbalans 2021 + overzicht verworpen uitgaven 2021; een aanslagbiljet 2021, inkomsten 2020; een aanslagbiljet 2020, inkomsten 2019; een aanslagbiljet 2019, inkomsten 2018; loonfiches april – juli 2023; aanslagbiljet vennootschapsbelasting Comm. Ven. B.(...) S.(...) aanslagjaar 2022, balans 31 december 2021 + actief passief resultatenbalans 2021; aangifte personenbelasting inkomstenjaar 2022, aanslagjaar 2023, berekening van de belasting + + actief passief resultatenbalans 2022 (Verzoekschrift, bijlagen 3-12).

3.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het evenredigheidsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het proportionaliteitsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn; dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324). De draagkrachtvereiste houdt in dat de redenering die tot de beslissing heeft geleid niet alleen uitdrukkelijk moet worden vermeld, maar dat ze bovendien sluitend moet zijn. Ze moet met andere woorden aan de betrokkene voldoende duidelijk verhelderen om welke reden precies de overheid haar beslissing nam.

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven kent die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag.

De *in casu* toepasselijke passages uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepalen het volgende:

“(…)

§ 2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

“(…)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

“(…)”

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 21 juni 2023 een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in haar hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner met een Belgisch onderdaan op basis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekster legde bij die gelegenheid een betalingsbewijs neer van de retributie, een paspoort, een verklaring van wettelijke samenwoning, een huurovereenkomst en het bewijs van een ziektekostenverzekering. Als bewijs van “*stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen*” in hoofde van de referentiepersoon, zoals vereist door artikel 40ter van de vreemdelingenwet, legde verzoekster volgende stukken voor:

- Aanslagbiljet in de personenbelasting op naam van de referentiepersoon voor de inkomsten van 2021 (aanslagjaar 2022);
- Aanslagbiljet in de vennootschapsbelasting op naam van COMM B.(...) S.(...) voor de inkomsten van aanslagjaar 2022 (balans 31 december 2021);
- Uittreksel KBO waaruit blijkt dat de referent de zaakvoerder is van COMM B.(...) S.(...) (d.d. 20 juni 2023);
- Attest Acerta waaruit blijkt dat betrokkene aangesloten is bij het sociaal verzekeringsfonds voor een zelfstandige activiteit in hoofdberoep (d.d. 20 juni 2023);
- Loonfiches op naam van de referent in het kader van een tewerkstelling als zaakvoerder bij B.(...) S.(...) CommV voor de maanden april, mei, juni en juli van het jaar 2023.

Aan verzoekster werd gevraagd om een bewijs van ziektekostenverzekering van haarzelf en M. Y. aan te leveren “*binnen de drie maanden, dus ten laatste op 20.09.2023*”.

3.9. Het gegeven dat de referentiepersoon een zelfstandige activiteit ontplooit, staat niet ter discussie. De gemachtigde van de staatssecretaris is echter van oordeel dat de neergelegde aanslagbiljetten geen objectief zicht geven op de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon: “*De aanslagbiljetten hebben namelijk betrekking op de inkomsten van 2021. Reeds in de vorige weigeringsbeslissing van 05.06.2023 werd gestemd dat inkomsten uit 2021 te ver teruggaan in de tijd om indicatief te zijn voor de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Het aanslagbiljet zou enkel in combinatie met andere relevante stukken de stabiliteit van het inkomen van de referent kunnen aantonen, maar de referent geeft geen objectief zicht op de actuele bestaansmiddelen van betrokkene waardoor de stabiliteit van de bestaansmiddelen ook niet kan worden vastgesteld.*”

Naar aanleiding van de neergelegde loonfiches wordt in de bestreden beslissing gesteld dat deze “*opgesteld (zijn) op basis van gegevens die de referentiepersoon zelf ter beschikking heeft gesteld. Ze dienen dan ook beschouwd te worden als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden vastgesteld. Bijgevolg kunnen de loonfiches niet als objectief bewijsstuk aanvaard worden in het kader van de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referent. Kortom, uit*

geen van de voorgelegde documenten kan afgeleid worden wat het actuele netto-inkomsten van de referentiepersoon is.”

De gemachtigde van de staatssecretaris weigert het recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet voldoende concreet wordt aangetoond dat voldaan is aan de bestaansmiddelenvereiste uit artikel 40ter, §2, van de vreemdelingenwet.

3.10. Verzoekster geeft in haar synthesememorie toe dat iedereen het erover eens is dat het niet eenvoudig is voor een zelfstandige om zijn maandelijks netto inkomen “aan te doen” (sic). Zij beweert dat haar Belgische partner heden wel degelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Om haar standpunt te onderbouwen verwijst verzoekster in de eerste plaats naar de aanslagbiljetten inkomstenbelastingen die werden neergelegd ter gelegenheid van haar eerste aanvraag tot gezinshereniging van 7 december 2022. Verzoekster stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanslagbiljetten ook in aanmerking had moeten nemen omdat rekening moet worden gehouden met alle stavingsstukken in het administratief dossier en niet enkel met deze die gevoegd waren bij de huidige aanvraag.

3.11. De Raad merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris inderdaad rekening moet houden met alle nuttige elementen, maar dat het hem niet kwalijk kan genomen worden dat hij geen rekening heeft gehouden met de aanslagbiljetten die werden neergelegd bij verzoeksters eerste aanvraag tot gezinshereniging van 7 december 2022. In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 5 juni 2023 werd het nuttig karakter van deze stukken reeds betwifteld en werd hierover het volgende gezegd:

“Het meest recente aanslagbiljet dat hier werd voorgelegd betreft het inkomen van 2020, dat gaat intussen al heel ver in de tijd terug om zo maar te kunnen aannemen dat de beschikbare bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden in dezelfde orde van grootte zijn. Er werd een berekening van het te betalen bedrag voor het aanslagjaar 2022 toegevoegd, betreffende de inkomsten uit 2021 en een voorbereiding voor de aangifte 2022 opgesteld door de boekhouder van de referentiepersoon. Dit betreffen vooreerst inkomsten uit 2021, die ook te ver teruggaan in de tijd om indicatief te zijn over de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Belangrijker, deze twee documenten betreffen geen officiële fiscale documenten, waarbij er een controle gebeurde op de waarachtigheid van de ingevulde inkomsten. Beide documenten vermelden expliciet dat het simulaties zijn en dat er verschillen kunnen optreden met het uiteindelijke resultaat in het aanslagbiljet. Een boekhouder werkt in dienst van een zelfstandig ondernemer en kan niet beschouwd worden als een objectieve bron ter weergave van de bestaansmiddelen verkregen uit een zelfstandige activiteit.”

Verzoekster had bovendien uit deze eerdere weigeringsbeslissing reeds kunnen afleiden dat de thans voorgelegde stukken ook niet zouden volstaan om aan te tonen dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De weigeringsbeslissing van 5 juni 2023 vervolgt immers:

“Verder voegt de betrokkene een aantal documenten toe uit 2021 en 2022 waarmee zij vermoedelijk de bestaansmiddelen van haar partner uit 2021 en 2022 wenst te bewijzen. Echter, de resultatenrekening, de BTW- omzetvergelijkingstabel, de tabel met verworpen uitgaven en de afschrijvingstabellen werden wederom opgesteld door de referentiepersoon zelf, zonder enig objectief stuk betreffende de actuele netto bestaansmiddelen voortkomend uit de zelfstandige activiteit(en). Hiertoe kunnen de meest recente facturen van de sociale kas en/of de bedrijfsvoorheffing die de referentiepersoon op zijn inkomsten moet vereffenen een meer betrouwbare indicatie bieden.

Kortom, op basis van de voorgelegde documenten kan (1) niet worden vastgesteld dat de referentiepersoon heden een zelfstandige activiteit heeft en kan (2) niet worden vastgesteld over hoeveel bestaansmiddelen hij met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken. Dit alles dient wel degelijk expliciet te worden aangetoond. Het is een betrokkene en de referentiepersoon om de nodige gegevens te verstrekken. De toetsing van artikel 40ter kan daarom niet gebeuren.” (eigen onderlijning)

Uit de onderlijnde passages blijkt dat van verzoekster in het kader van onderhavige aanvraag redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij op de hoogte is van het belang van het voorleggen van expliciete stukken die op een objectieve manier de actuele netto bestaansmiddelen aantonen die voortkomen uit de zelfstandige activiteit.

Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat de eerder neergelegde aanslagbiljetten, die zij ook als bijlagen bij haar huidige synthesememorie voegt, nu wel zouden volstaan om aan te tonen dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde in zijn eerdere weigeringsbeslissing immers duidelijk dat de informatie die blijkt uit deze aanslagbiljetten niet recent genoeg is om aan te tonen dat de referentiepersoon actueel over voldoende bestaansmiddelen beschikt. De Raad ziet dan ook niet in waarom de toenmalige documenten nu wel

voldoende actueel zouden zijn. Integendeel, de stukken zijn vandaag nog minder relevant om de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon te beoordelen. Verzoekster had kennis van deze motieven maar liet na om haar nieuwe verblijfsaanvraag te stofferen met meer concrete informatie betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stipt de Raad hierbij aan dat de bewijslast met betrekking tot de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon in de eerste plaats bij verzoekster ligt. Het komt dus eerst en vooral aan haar toe om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen in het kader van haar aanvraag tot gezinshereniging.

3.12. Vervolgens voert verzoekster aan dat de motivering van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is waar de voorgelegde loonfiches louter worden beschouwd als verklaringen op eer. Volgens verzoekster is er immers geen reden om te twijfelen aan deze documenten omdat ze zijn opgesteld door een boekhouder. Twijfelen aan deze loonfiches zou naar het oordeel van verzoekster betekenen dat verweerder twijfelt aan de integriteit van de boekhouder die ze heeft opgesteld.

3.13. In de bestreden beslissing wordt inzake de voorgelegde loonfiches het volgende gesteld:

“(…)

Betrokkene legt verder ook loonfiches voor. De loonfiches zijn echter opgesteld op basis van gegevens die de referentiepersoon zelf ter beschikking heeft gesteld. Ze dienen dan ook beschouwd te worden als verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden vastgesteld. Bijgevolg kunnen de loonfiches niet als objectief bewijsstuk aanvaard worden in het kader van de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referent. Kortom, uit geen van de voorgelegde documenten kan afgeleid worden wat het actuele netto-inkomen van de referentiepersoon is.”

Zoals verzoekster oppert, is het voor een zelfstandige niet eenvoudig een bewijs te leveren van zijn bestaansmiddelen. Bijgevolg rijst de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris ten volle kan worden bijgetreden waar hij de door de boekhouder opgestelde loonfiches zonder meer als onvoldoende betrouwbaar afschildert. Desalniettemin toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door te oordelen dat de voorgelegde loonfiches in wezen slechts verklaringen op eer zijn en dus op zichzelf niet volstaan *“als objectief bewijsstuk”* van *“het actuele netto-inkomen van de referentiepersoon”*. Het gegeven dat verzoekster hierover een andere opvatting heeft, maakt de beoordeling door het bestuur niet feitelijk onjuist of ‘kennelijk’ onredelijk, hetgeen zou betekenen dat het ondenkbaar is dat een zorgvuldig handelende overheid tot een gelijkaardige appreciatie zou komen (cf. RvS 31 januari 2012, nr. 217.624). De Raad acht het niet buitenissig om te verlangen dat de loonfiches van de boekhouder verder geïllustreerd worden aan de hand van effectieve verrichtingen op bankrekeningen.

Zoals reeds in de eerste weigeringsbeslissing werd gesteld en in de thans bestreden beslissing wordt herhaald, dient verzoekster *in concreto* aan te tonen dat de referentiepersoon daadwerkelijk over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. In weerwil van wat verzoekster wil laten uitschijnen, zegt de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee niet dat de loonfiches zonder meer buiten beschouwing gelaten moeten worden, doch enkel dat ze op zichzelf niet kunnen volstaan als afdoende bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De motivering van de bestreden beslissing dient in dit opzicht als een geheel te worden gelezen, waarbij het niet vereist is dat ieder afzonderlijk element ervan die beslissing in haar geheel kan dragen (cf. RvS 10 oktober 2006, nr. 163.381). Uit het geheel van de voorgelegde documenten concludeert de gemachtigde van de staatssecretaris dat er geen deugdelijk bewijs voorhanden is van de actuele netto-bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

De Raad stipt aan dat de bestreden beslissing trouwens uitdrukkelijk opsomt welke bijkomende documenten verzoekster had kunnen voorleggen om de loonfiches aan te vullen en zodoende zowel het actuele netto-inkomen van de referentiepersoon als het regelmatige en stabiele karakter ervan aan te tonen. Dit kan volgens de bestreden beslissing aan de hand van *“recente facturen van sociale bijdragen, de facturen van de bedrijfsvoorheffing (of een bewijs van voorafbetaling daarvan) én een bewijs dat een netto-bedrag daadwerkelijk werd overgemaakt van de bedrijfsrekening naar de privé-rekening van de referentiepersoon”*. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij concrete betalingen op de privé-rekening van de referentiepersoon had voorgelegd.

Waar verzoekster in dit verband verwijst naar een eerder arrest van de Raad (RvV 29 maart 2023, nr. 286 785), merkt de Raad vooreerst op dat deze verwijzing niet dienstig is, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien betrof het een geval waarbij de bestaansmiddelen niet in aanmerking werden genomen, waardoor de feitelijke omstandigheden niet vergelijkbaar zijn.

3.14. In haar syntheseseminarie gaat verzoekster voorts in op de repliek van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat ze haar aanvraag naderhand nog had kunnen actualiseren.

De Raad treedt verzoekster tot op zekere hoogte bij waar zij stelt dat op het aanvraagformulier uitdrukkelijk wordt gevraagd om de bewijsstukken uiterlijk “op 20.09.2023” aan te leveren, zodat zij niet onmiddellijk kon weten dat zij haar aanvraag naderhand nog kon actualiseren.

Verzoekster toont evenwel niet aan dat de datum die op de bijlage 19ter prijkt een verbod inhoudt om naderhand nog bijkomende documenten neer te leggen, bijvoorbeeld ter actualisatie van eerder verstrekte gegevens. Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen benadrukt, rust er in het kader van een aanvraagprocedure zeker ook een verantwoordelijkheid op verzoekster om ervoor te zorgen dat het bestuur over actuele en accurate gegevens beschikt, bij uitstek met betrekking tot het stabiel, toereikend en regelmatig karakter van de bestaansmiddelen.

Verzoekster toont niet aan dat zij in het najaar van 2023 nog een poging zou hebben ondernomen om bijkomende stukken aan het bestuur over te maken betreffende de effectieve netto bestaansmiddelen van de referentiepersoon. De Raad merkt trouwens op dat verzoekster kennelijk belang ontbeert bij haar kritiek inzake de mogelijke actualisatie aangezien zij in het kader van onderhavige beroepsprocedure weliswaar opnieuw een reeks (bijkomende) fiscale en boekhoudkundige documenten voegt (Syntheseseminarie, bijlagen 3-12), maar geen documenten aanreikt die “voor een concreter beeld kunnen zorgen van de werkelijke netto-inkomsten uit de zelfstandige activiteit”, zoals in de bestreden beslissing wordt gevraagd. Verzoekster toont dus niet aan dat zij in het kader van een eventuele actualisatie wél informatie betreffende de concrete netto bestaansmiddelen had kunnen toevoegen. Zowel in de beslissing tot weigering van verblijf van 5 juni 2023 als in de thans bestreden beslissing wordt immers duidelijk uiteengezet dat de fiscale en boekhoudkundige stukken niet volstaan als objectieve bewijsstukken van de actuele netto bestaansmiddelen voortkomend uit de zelfstandige activiteit van de referentiepersoon. Bijgevolg kan verzoekster de ontstentenis van objectieve bewijsstukken niet integraal blijven afwentelen op het bestuur.

3.15. In haar syntheseseminarie verwijst verzoekster naar stukken waarover zij ten tijde van haar aanvraag nog niet beschikte, zoals het meest recente aanslagbiljet van 16 oktober 2023. Verzoekster toont niet aan dat zij dit stuk ooit ter beoordeling aan de gemachtigde van de staatssecretaris had voorgelegd, waardoor zij niet redelijkerwijs kan verwachten dat daarmee rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Louter ten overvloede stipt de Raad aan dat dit stuk wederom niet aan de gestelde vereisten tegemoetkomt op het vlak van bewijswaarde in functie van de werkelijke actuele netto-inkomsten.

De Raad wijst er ook nog op dat het verzoekster vrij staat desgevallend een nieuwe aanvraag in te dienen. Zij kan bij deze nieuwe aanvraag alle “nieuwe” nuttige stukken voegen. De bestreden beslissing bevat zelfs een beschrijving van de nuttige gegevens die verzoekster kan voorleggen ter verduidelijking van de concrete inkomsten die de referentiepersoon uit zijn zelfstandige activiteit betreft: *“De zelfstandige ondernemer dient echter bijkomend aan te tonen bestaansmiddelen te hebben met een regelmatig en stabiel karakter van ten minste 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Dit kan aan de hand van recente facturen van sociale bijdragen, een bewijsstuk omtrent wie instaat voor betaling van deze sociale bijdragen te worden voorgelegd, de facturen van de bedrijfsvoorheffing (of een bewijs van voorafbetaling daarvan) én een bewijs dat een netto-bedrag daadwerkelijk werd overgemaakt van de bedrijfsrekening naar de privé-rekening van de referentiepersoon. Om tot slot de stabiliteit van het netto-inkomen te kunnen afleiden, kan het meest recente aanslagbiljet in de personenbelasting een bewijs vormen. De combinatie van de aangehaalde stukken zouden reeds voor een concreter beeld kunnen zorgen van de werkelijke netto-inkomsten uit de zelfstandige activiteit.”*

3.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat werd uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of juridische grondslagen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht, noch dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en/of het evenredigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	F. TAMBORIJN
--------------	--------------